

החברותא

בס"ד ערש"ק פרי יחי י"א טבת תשנ"ח

החברותא בטאון פנימי לחברים גליון מס 64

פנינים יקרים

הצדיקים הגדולים במעלתם יותר המה כל ימיהם בעלי תשובה כי רואים א"ע לחוטאים ופושעים תמיד הגם שאחז"ל במקום שבע"ת עומדים אין צדיקים גמורים יכולים לעמוד דמזה משמע שצדיקים גמורים אינם עושים תשובה ז"א דאין פ"י מאמר זה כפשוטו כי איך יתכן שמי שחטא כל ימיו ועשה תשובה תגדל מעלתו ממי שלא חטא אלא ביאור דברי המאמר הוא שיש צדיקים אשר הם ידועים ומוחזקים בעיני עצמן לצדיקים ויודעין בעצמן שאינם חוטאים ובחי' זו היא בחינה קטנה אבל עיקר מעלת הצדיקים גמורים הוא שמוחזקים בעיני עצמן לחוטאים והם בע"ת כל ימיהם והיינו במקום שבע"ת עומדים ר"ל צדיקים גמורים אשר המה בע"ת כל ימיהם במקומם אין צדיקים גמורים יכולים לעמוד ר"ל אותן הצדיקים הגמורים אשר אינם בע"ת אשר מכירים בעצמם שאינם חוטאים ולכן מדה זו של עליית הניצוצות נוהגת גם בכל הצדיקים הגדולים במעלתם. ופן תאמר שענין זה שהם בע"ת כל ימיהם אינו אלא על צד הדמיון שהמדמה שלהם מדמה אותם בעיני עצמם לחוטאים ולכן עושין תשובה וכמשארו"ל שמשביעין אותו אפי' כל העולם אומרים לך צדיק אתה הוי בעיניך כרשע אבל האמת שאין להם שום חטא ואם כן מ"מ אינם צריכים למדה זו של עליות הניצוצות האמת אינו כן אלא תשובתם אינו כלל ע"צ הדמיון רק באמת ובחיוב גמור כי תכלית הידיעה שנדע שלא נדעך וכן תכלית מדרגת עובד ה' הוא שישכיל ויראה שאינו יוצא כלום ידי חובה לה' כי כמו שהוא א"ס כך עבודתו ולצאת ידי חובתו א"ס ומעולם לא יצא אדם י"ח נגדו ית' ולכן כל ימיהם בתשובה. (עריב נחל פרי ירח)

צריך האדם להתפלל להשי"ת שישמרהו מראיית העין כמו שאמר דוד המלך ע"ה העבר עיני מראות שוא (תהלים קיט) כי ראות העין אינו ברשות האדם כי בפתע פתאם יוכל לבא לנגד עיניו איזה דבר ערוה... ועין רואה ולב חומד, ומי שמקדש את עצמו ומתפלל את השי"ת שישמרהו לעד, נאמן הוא בעל מלאכתיו שישלם לנו שכר פעולתו והוא יסוה בפינו את האברים שאינו ברשותו של אדם שיהי' ברשותו לבל יראו רק הדבר המותר לנו לראות עפ"י התורה...

שיקדים תפלה לצרה וקודם לכתו בדרך או בבוקר השקם יאמר: רבש"ע הנני הולך בגאי צלמות ומקום מסוכן, הושיעני מיצה"ר ומחטאים ומעוונות, ובפרט מעבירה פלונית וכו', וירבה בזה מקורות לבו ויושיעוהו ה'. (כתר ראש אות ע"ג)

איה הקדשה היא בעינים (בראשית לח) רצה לומר איה המקום להמשיך על עצמו רוח קדושה וטהרה או ח"ו להמשיך רוח טומאה על עצמו? היא בעינים? כשמסתכלין בעינים באמת ובאהבה ובשפלות "מיט איין צעבראכין הארץ", אז ממשיך על עצמו רוח קדושה וטהרה. ואם ח"ו כשמסתכלין בעינים על מקומות לא טהורים אז ממשיך על עצמו רוח טומאה, ולמה הכח הזה בעינים? משום שהנשמה היא ממלאת כל הגוף ועל דרך העין היא מסתכלת משום הכי יש לעינים הכח הזה להמשיך ביש או טוב.

ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם (במדבר טז) מחז"ל (בראשית רבה מ"ר) אחרי מופלג. ר"ל שעיקר החטא היה מה שלא נזהר בהסתכלות השניה, אחרי שנכשל כבר בהסתכלות אסורה בעיניו בשוגג בפעם הראשונה, שעל הראשון אין לדונו כ"כ שהיה בלי כוונה. אבל כשהוא אינו שומר שוב את עיניו אח"כ, זהו עיקר החטא. (תורת אבות פ' שלח בשם הקוברינר)

באמת אין שום הסתרה ואין שום יאוש כי ארבה כל זמן שהוא אדם שפל ונמוך וגרוע ביותר יחזק לבו בה' ויחשוב כי אין לי זמן מסוגל לעבוד ה' יותר מבחינת שפלות ופחיתות כזה, כי (זה"ק תצוה דף קפד) לית נהורא אלא ההוא דנפיק מגו חשוכא, א"כ יחשוב עכשיו שאני בתכלית השפלות והפחיתות אם אחזק לבי בה' אעלה אתו עמו דברים השפלים וניצוצי קודש שהמה בתכלית השפלות והקב"ה קבקש מאתו ברחמים ובתחנונים: פתחי לי אחותי רעיתי יונתי תמתי (שה"ש ה) שיפתח לו ולא נתיאש ממנו ח"ו. (שומר אמונים דף ריד)

ניתן כוחנו לריק. לבל נזין יצרנו מדמנו ומחשבנו שהרי ברבות הימים נמצא כי בידינו כרינו קברינו, כי בזאת בראנו משחיתים שלא יתנו מנוח לנשמותינו הדואבות. ונזכה בע"ה להיות בבחינת טוב תיתי אותה לך הרבש"ע מתיתי אותה לאיש אחר שהוא בבחינת "דבר אחר" היינו טוב שניתן אותו הכח - שבלאו הכי אנו נותנים - ושיהיה זה לך הרבש"ע, כי בכך נגיע לתכלית שעבורה נבראנו, מאשר לפטם את השטן שכל כוונתו להכחידנו ולמחותנו מעל פני האדמה. חברי היקרים ידעתי גם ידעתי כי המשא כבד עד מאוד ובהיות שמלחמתנו זו היא למען קיומנו על כן לא ינוח ולא ישקוט יצרנו הרע ויעשה כל אשר לאל ידו על מנת להביאנו אל חשכת השאול מבלי שנוכל להביט סביבנו ולראות מהיכן ירק זה חי, מבלי שנוכל לראות כי "ואציעה שאול - הנך" וכל כוונתו היא לסחרר מוחנו עד שלא נדע בין ארור לברוך.

יחד עם זאת יודע אני ומאמין בכל ליבי כי אם נתאחד כולנו למען שמו יתברך לאיש לרעהו יאמר חזק נזכה לראות במפלתו של המן הרשע, ולהמליך הקב"ה על עולמותינו. ובימים אלו המסוגלים לישועות הנני מברכך בבריאות הגוף והנפש, בפרנסה בנקל וכט"ס.

לכבוד חברי היקר עדין הנפש
עתה על הדרך לווארמוס ומהתעוררות הרחמים שהולך ומתקרב האור של היום ואני במציאות הרחמים, ומבקש מאת ה' שברחמיו הגדולים יתן לי לפתוח את לבי שיתעורר בי התקשרות של קיום הנצח מעומק הלב להגיע למציאות האורות שמשם מקבלים את הבהירות שכל הוויכוחים, וכל העקשנות שמביאים וויכוחים בין איש לרעהו, בפרט רעים נאמנים, שע"י הריעות מתעורר הרחמים להביא את התכלית לאדם שייגמר הקטרוג שמשם נוצר הפירוד וגורם להפריד בין איש לרעהו להפריע להתעלות הנצוצות שמהם מקבלים את האורות של שבעת ימי בראשית וזוכים להישאר עד אין סוף ובהם יתגלגל האדם לצמצום הקדושה שמהם מתרחב עולם הבריאה שהוא עולם העשיה ונהפך העשיה לצמצום תכליתו של האנוש עד אין סוף ואז נגמר התכלית של הבריאה של מחשבתו של הקב"ה, מה שזה סוף מעשה במחשבה תחילה.

השי"ת יזכנו שכל עבודתנו יביא למציאות צמצום הבריאה ויאחד אותנו על כל הדרכים.

ולסיום יקירי, נפשי בשאלתי ובבקשתי לבל

ובני ישראל פרו וישרצו וכו', וכי תימא זה הצער נוסף על כל רעתם, דבגלותם ודלותם בארץ שביים ריבוי כזה מוציא האדם מדעתו, כי מאין להם לחם לפי הטף, ואף השמלה, ויוסיף מכאוב על מכאובם, כי ילדיהם אֵל קָל ישועו ואת פת רוצים. לזה אמר במאוד מאוד, כלומר שהיה להם ממון הרבה, כמ"ש בכל מאדך בכל ממונך (ברכות נ"ד ע"א), וזהו שאמר במאוד מאוד כלומר ברוב ממונך, וכיון שהיו עשירים ודאי היו שמחים ביוצאי חלציהם. עכ"ל. (אמרי

אני מקוה שאתה נפגש עם החברים שלנו בכדי לחזק יחד את (מציאות) יסוד התכלית שאדם נברא בעולם וטובים השניים מן האחד. ואני מקוה לזכות להתראות אתך בארצנו הק' אז נדבר איך להביא את זה לירושלים.

אני בטוח שה' ישלם עבור טוב לבך כל מה שלבך חפץ הן בגשמיות והן ברוחניות, ותפילתי לה' שיתן לך תמיד כוחות להתגבר על המצבים שאתה מוכרח לעבור בחיידך, כמו כל אדם שעובר מכשולים בכדי להגיע לשלימות שאדם בא למלא תפקידו בעולם לחיות עם זה עד ביאת הגואל

אבקש סליחתך שאחרתי עם מכתבי הן בגלל הטרדה של מפגשים עם אנשים אומללים לא היה לי זמן לקחת את עטי בידי ואתך הסליחה, אבל פגישתנו במחשבה וההתקשרות שלנו מורגשת הרבה יותר מן המכתבים. וה' יזכינו לחיות כך בגוף ונפש עד ביאת הגואל ומאחל שהישועה תבוא בקרוב ונשמע ממך אך בשורות טובות.

ב"ה אור ליום ח"י אד"ב, במטוס הנוסע מפרנקפורט למינכן.

מאז יצאנו לחו"ל לא זכיתי להתקשר בקשר מכתבים אולם המחשבה שלנו קשורה אחד בשני ולא פעם אתה מרגיש התקשרותנו ע"י קשר הנפש. ותקותי שהמכתב ימצא אותך בבריאות, וכ"ט.

בטוח אני שאתה מתחזק תמיד על כל המכשולים שעוברים עליך אם מורידים אותך ממצבך של אדם חי עם הטבעיות שלו כי אתה מקשר את עצמך עם המציאות של הרחמים ואתה מהפך ע"י סיבות את גופך לנפש כי זה תפקידו של האדם לזכך נפשו ע"י עבודתו שה' שלח אותו למטרה זו. לחיות תמיד את מציאות הנפש - ע"י שמבטל את גופו כתינוק שקשור עם אמו ומקבלים מוח אחד כך האדם צריך לקבל גוף נפש ורוח אחד.

בעזה"י עוד תזכה לקבל את הזיווג הנכון לחיות חיי שלווה עד דורות לפי דרך של מסורת אבותינו הק' עד ביאת הגואל

ראיתי עצה להמחשבות לבטל ממנו הבחירה דהיינו שיאמר להשי"ת כביכול. רבש"ע הריני מבטל רצוני לגמרי, אי אפשרי בו ולא בשכרו רק רצונך. ואז השי"ת יבטל באמת רצון אחרים שהם הכוחות המסיתים.

(עבודת ישראל אבות פ"ב מ"ד)

להתפלל תמיד לה' לעזור לזה לבא בטהרת המחשבות ולהנצל מנסיונות ולומר תמיד דבורים לה' הן בלשון הקודש באידיש איך שהוא בקל יותר, גם בשבתך בביתך ובלכתך בדרך שלא להפסיק תמיד מלהתפלל לה' שיחוס וירחם עליך.

(אסיפת מכתבים ח"א אגרת ס"ח)

בליל ש"ק דיבר הרא"ש שליט"א בהרחבה על ענין הסיבות. שמן השמים שולחים סיבות למנוע מעבירות, ודיבר בהרחבה ואם כי לא ירדנו לעומק הדברים בכ"ז אמרתי אלקטה פירורים גם בזה להאיר את דרכנו.

דוד המלך ע"ה אמר "אחור וקדם צרתני - ותשת עלי כפכה" (תהילים קל"ט), האדם הוא בבחינת אחור היינו שלילי ואפסי, השי"ת הוא בבחינת קדם להיות קדמונו של עולם. האדם צריך לדעת כי הוא תמיד אחור ולית לי מגרמי כלום. הוא מצדו לא יכול בשום פנים למנוע את עצמו לפול ברשת החטאים שפורש לפניו היצר, אלא שהשי"ת ברחמיו המרובים שולח לו את הסיבה, היינו לחץ וכאב שבזה נזכר מה', ואם הוא נאחז בסיבה זו נחלץ מהעבירה, וזהו "כפכה" כפייתך שאתה כופה ולוחץ על האדם לטובתו, ואז מתגלה אצל האדם כבוד ה' זה א-לי ואנוהו, שהוא רואה אותו מתוך כשלונותיו שאינו יכול להחזיק מעמד. וזהו מה שאומרים חז"ל הבא ליטהר מסייעין לו, הסיוע זוהי הסיבה ששולחים לו מהשמים בצורה של כפיה לחץ, ואם האדם לא מבין את הרמז ולא נאחז בחבלי הסיבה כדי להינצל, נכנס לגדר אחר של "הבא ליטמא פותחין לו" ע"י היעדר הסיבה. אלא שאסור להתיימש גם בנפלו לתהום "ואציעה שאל הנך" גם כשאדם מושרש בחטא ונמצא בשאל תחתית, שם גם כן השי"ת שרוצה לחלצו מהמיצר ע"י הכרת החטא כמ"ש דוד המלך ע"ה "וחטאתי נגדי תמיד". ולכן הגיע דוד לדרגת "דוד מלך ישראל חי וקיים" דרגה שאף אחד לא הגיע לזה, אבל אין הכוונה שגופו חי וקיים, אלא שהוא עשה כל כך הרבה לפרסם שמו הגדול כי השי"ת חי וקיים וע"י ההכנעה שהוא הראה מיד כשדיבר אתו הנביא ואמר "חטאתי" למרות שהיה מלך וגדול בישראל, והוא נשאר בבחינת אחור וקדם צרתני, כי אם האדם חושב שהוא בעצמו יכול לעמוד ואינו זקוק לעזרתו יתברך הרי כופר בעיקר כי אינו מאמין כי רק הוא יתברך "צרתני" שה' יצר אותו ואינו יכול לזוז תנועה קלה כל שהיא בלעדי השגחתו. וזהו גם הכוונה "כפה עליהם הר כגיגית" בעת מתן תורה ששולח להם כפיה באופן תמידי כי אחרת יכול האדם לחשוב שהוא עצמו מציאות. ולכן אנו מתפללים כל יום "וכוף את יצרנו להשתעבד לך" כי בלי כפיה זה לא הולך.

שאלתי אותו האם רק דוד הגיע לדרגת ומעלת "חי וקיים", ומדוע לא הגיעו לדרגה זו האבות הק'! אמר הרא"ש כי דוד היה היחידי שהיו לו כל כך בורות וחרפות אימות ולמרות כל זאת לא איבד עשתונותו אף לשניה ונשאר קשור ודבוק עם הבורא ית' למרות מצוקתו זאת, לכן הגיע למה שהגיע.

דיעות מחיי החברותא:

- א. בכל יום חמישי בשעה 3 אחה"צ נוסעים להשתטח על קברות צדיקים, היציאה מרח' הטורים. פרטים אצל ר' דוד גולדשטיין טל: 050-281535.
- ב. בכל מוצאי שבת קודש נוסעים לקבר דן בן יעקב להשתתף בסעודת מלוה מלכה. יוצאים כשעתיים אחרי צאת השבת מרח' יוסף הנשיא 5.
- ג. בכל שבת מברכים או שבת שחל בו להיות ר"ח שובתים את השבת ביחד באתרא קדישא מירון. פרטים והרשמה אצל משפ' טוקצניסקי טל: 6535774
- ד. כל יום יוצאים לשדה בשעה 7 בערב מביתו של הרא"ש שליט"א

הוצאת דבר
משרת דברותא
טני 3
טל: 02 5820888
תל: 5080
ירושלים 91050

